

Tại sao lại là Châu Nhược Vũ? Đây là mộ của Trương Nhược Vũ cơ mà, vợ của hắn còn sống khỏe mạnh như vậy làm sao có di vật để lại được?

Đầu óc Lâm Nhất Phàm quay cuồng, hắn nhìn vào di ảnh trên mộ của Trương Nhược Vũ, cổ họng khô khốc nóng ran lên, cô gái trong ảnh cười tươi như đoá anh đào, một cảm giác quen thuộc đột nhiên xâm chiếm vào não của hắn.

Bạch Tuyên phải kéo mãi Lâm Nhất Phàm mới chịu đứng lên rời khỏi khu mộ nhà họ Trương, còn không quên mang theo di vật có tên Châu Nhược Vũ.

Bạch Tuyên ngồi trên xe của Lâm Nhất Phàm mở hộp đồ ra xem lại lần nữa, đột nhiên anh nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Châu Nhược Vũ tại sở cảnh sát.

-Cậu biết không, vợ của cậu và Trương tiểu thư sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm, chỉ khác mỗi cái họ thôi, cậu có thấy chuyện này quá là trùng hợp không? Còn nữa, lần chúng ta đi ăn ở nhà hàng Victoria, cô ấy còn không nhận ra Dạ Minh dù cậu ấy nói rất thường xuyên tới Châu gia chơi game cùng anh vợ của cậu.

Một người dù có trí nhớ kém như thế nào đi nữa cũng không thể không nhận ra người thường xuyên gặp mặt, mà lần đó dù đã giới thiệu qua cô ấy còn nhầm lẫn họ của Dạ Minh và Mạc Quân, đúng là khó hiểu.

Bạch Tuyên nhắc Lâm Nhất Phàm mới để ý, lần ở sinh nhật của ba vợ hắn, có mấy cô gái tới gây chuyện với cô, họ nói mình là bạn học cũ của cô nhưng thái độ của cô cho thấy mình không hề quen biết họ, cô cũng không phải kiểu người coi thường người khác, cũng không phải mất trí nhớ vậy thì tại sao lại không biết tới họ được?

Nghĩ đông nghĩ tây, đào lại đủ thứ chuyện mới thấy có nhiều điểm khác lạ, giữa cô và Châu phu nhân tuy là mẹ con ruột nhưng không mấy thân thiết, cô cũng chưa bao giờ nhắc tới ba mẹ mình, mà cái khiến hắn khó hiểu nhất là tại sao cô lại biết Trương Nhược Vũ bị sát hại khi không hề quen biết nhau, cô luôn nói rằng mình là bạn thân của Trương Nhược Vũ nhưng kết quả điều tra được thì không phải như vậy.

Lâm Nhất Phàm thấy mình trở nên không tỉnh táo, thời gian này hắn lo đủ thứ chuyện giờ lại xuất hiện thêm chuyện khác, rốt cuộc cô đang giữ bí mật gì vậy?

Lâm Nhất Phàm lái xe về nhà, Nhược Vũ đang còn say giấc, hắn đứng ở cuối giường nhìn cô thật lâu, mọi thắc mắc trong đầu vẫn chưa được giải đáp.

Hắn đi về phía ban công nướng theo ánh đèn điện thoại giờ từng trang nhật kí ra đọc.

Rất nhiều rất nhiều trang kí ức được lưu trữ lại nhưng “đều là của Châu Nhược Vũ”, trong này có ghi lại chàng trai thanh xuân cô theo đuổi, anh ta tên là Hàn Đông Quân.

Lâm Nhất Phàm chợt nhớ tới vị bác sĩ đã chụp x quang vùng đầu cho Nhược Vũ lần trước, cô nói anh ta là bạn cũ nhưng hình như không phải là vậy.

Châu Nhược Vũ và Trương Nhược Vũ, một người ở cõi âm và một người đang trên dương thế

tại sao lại có sự liên kết với nhau như thế này.

Châu Nhược Vũ có phải là Châu Nhược Vũ và Trương Nhược Vũ đã thật sự □hết hay chưa?

Lâm Nhất Phàm gấp quyển nhật ký, đầu óc trở nên trống rỗng, một người thà □hết chứ nhất quyết không đi gặp mặt tính chuyện hôn nhân làm sao chỉ mới lần đầu gặp mặt đã gấp gấp kết hôn bằng mọi giá phải lấy được hắn.

Cô nói mình trả thù cho Trương Nhược Vũ nhưng hắn nhìn thấy được sự thù hận đó là từ trong mắt cô mà ra.

Lâm Nhất Phàm trở vào phòng giấu kĩ càng quyển nhật kí vào trong ngăn kéo, hắn ngồi bên mép giường nhìn hô hấp của cô.

Một lúc sau Nhược Vũ trở mình cựa nguậy với tay tìm kiếm thứ gì đó.

Lâm Nhất Phàm sợ cô thức giấc nên nhanh chóng cởi áo leo lên giường nằm bên cạnh, Nhược Vũ ôm được cái cần ôm liền yên lặng ngủ tiếp.

Làm sao một người sống sờ sờ ở đây lại có di vật để lại được? Càng nghĩ càng thấy vô lí, càng thấy như mọi chuyện như một cuốn phim giả tưởng vậy.

Nhược Vũ ôm chặt Lâm Nhất Phàm không buông, mặt dán vào ngực anh cực kỳ thoải mái, không biết từ lúc nào thói quen mỗi khi ngủ của cô là giơ tay tìm Lâm Nhất Phàm, để ôm, để tìm sự ấm áp từ anh.

Sáng hôm sau Nhược Vũ dậy sớm Lâm Nhất Phàm vẫn còn ngủ, thần sắc của anh trông vô cùng mệt mỏi, giống như tối qua đã thức rất khuya, có lẽ chuyện của Lâm Khải Trạch khiến anh lo lắng rất nhiều.

Nhược Vũ vừa kéo nhẹ cánh tay của Lâm Nhất Phàm hắn đã giật mình kéo cô lại, giọng trầm khàn vang bên tai cô.

-Vẫn còn sớm ngủ thêm một chút nữa đi.

Nhược Vũ hôn lên chóp mũi Lâm Nhất Phàm nhẹ nhàng nói.

-Anh cứ ngủ đi, em muốn ra ngoài một chút.

-Em muốn đi đâu?

Nhược Vũ im lặng chùng mấy giây rồi mới trả lời.

-Ngày mai là giỗ đầu của Trương lão gia và Trương phu nhân, em muốn tới thắp cho hai người một nén nhang.

Vì ngày mai có thể Triệu Phi sẽ đến mộ cúng kiến nên cô đi sớm một ngày để không ai để ý.

Lâm Nhất Phàm nghe nói cô sẽ đi tới khu mộ Trương gia liền tỉnh ngủ, hắn ngồi bật dậy vuốt mái tóc lảng tử của mình đòi chở cô đi.

Nhược Vũ thấy cũng không có vấn đề gì nên gật đầu đồng ý.

Nhược Vũ mặc một bộ váy suông màu đen ngang gối, khoác một chiếc áo cardigan màu đen mỏng, Lâm Nhất Phàm cũng mặc âu phục đen cùng cô rời khỏi nhà.

Giữa đường Nhược Vũ ghé qua mua ít trái cây, hoa và nhang thơm.

Lâm Nhất Phàm quan sát mọi hành động của cô, sự tò mò trội dậy khiến hắn không yên được, hắn muốn hỏi nhưng lời tới cổ đành lặng lẽ nuốt xuống.

Nhược Vũ cùng Lâm Nhất Phàm kệ nệ mang đồ cúng vào khu mộ Lâm gia, ba ngôi mộ nằm liền kề nhau khiến ai nhìn vào cũng thương xót, Nhược Vũ mang trái cây sắp ra đĩa, hoa tươi cũng cắm cẩn thận.

Cô đốt sáu nén nhang, đưa cho anh một nửa.

Đây là lần đầu tiên Nhược Vũ đưa Lâm Nhất Phàm tới đây, cảm giác chua xót dâng lên đáy tim không tả nổi, hình hài của cô ở dưới mộ kia mà anh không biết, đây mới chính là ba vợ của anh, anh cũng không hay.

Cô kéo tay anh vào khăn vải cùng mình, ngày mai nữa là tròn một năm cô trở thành đứa trẻ mồ côi, nếu không có Lâm Nhất Phàm thì cô thật sự đã không còn nơi để nương tựa.

Nhược Vũ quỳ trước mộ của ba mẹ, khẩn thắm trong lòng giới thiệu với hai người chồng của cô đang đứng ở đây, anh yêu cô, chăm sóc cho cô, khiến cô cảm thấy được bao bọc, được bảo vệ.

Lâm Nhất Phàm có thể nhìn thấy giọt sương đọng trên khoé mắt của Nhược Vũ, muốn lau lấy nhưng sao không làm được.

-Em thân thiết với người nhà họ Trương lắm sao?

Đột nhiên Lâm Nhất Phàm hỏi làm Nhược Vũ thoáng chút giật mình, không phải cô đã nói mình là bạn thân của Trương Nhược Vũ sao, nếu không thân thiết thì cô đâu tới mộ phần của gia đình cô ấy để viếng.

Nhược Vũ nuốt sự ghen ngào trong cổ họng mình xuống, cô quay mặt nhìn anh gật đầu.

-Em và Tiểu Vũ rất thân với nhau nên thân thiết với gia đình của cô ấy cũng là bình thường thôi.

Bình thường sao? Lâm Nhất Phàm chẳng thấy sự bình thường nào ở đây cả.

-Nhưng mà anh nhớ trong buổi tang lễ của Trương tiểu thư em không có vẻ gì là đau buồn cả, nếu nói là bạn thân, còn vì bạn thân bất chấp nguy hiểm để trả thù thì biểu hiện của em như vậy hình như hơi không đúng thì phải.